

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ

Број: П.бр.23/10
Датум: 18.05.2011.г.
Ваљево

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, судија Лепа Лаловић, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа адв.ББ, против тужених НП „ВВ“ д.о.о., ГГ и ДД, које све заступа адв. ЂЂ, ради накнаде штете, по одржаној главној и јавној расправи, у присуству пуномоћника странака, на дан 18.05.2011.г., донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца АА којим је тражено да се тужени НП „ВВ“ д.о.о., ГГ и ДД обавезу да тужиоцу на име нематеријалне штете због повреде части и угледа исплате износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења, па до исплате, КАО НЕОСНОВАН.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 135.625,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

У поднетој тужби и речи на главној расправи тужилац је навео да је у листу „ВВ“ од 23.10.2008.г., на страни 30. и 31, објављен текст под насловом „Паре на сунце“, потписан од стране туженог ДД. У тексту се говори о конкретном окупљању ратних резервиста, на ком се окупљању присутнима обратио и тужилац АА, као и уопште о активности ратних резервиста у погледу наплате ратних дневница. Текст садржи нетачне, непотпуне и нетачно пренете информације које вређају тужиочеву част и углед. Конкретно, у тексту се наводи, а што не одговара истини да се 1999.г. ратовање сводило на мобилизацију по ваљевским селима, а што је нетачно, обзиром да је општепознато да се ратовало на територији целе Републике, затим да је тужилац „у тврда времена био тврди јуришник СПС-а“. Тужилац наводи и да није тачно да је формирао кризни штаб ни да је узео да буде комадант. Није тачно да је за коришћење микрофона испред Дома културе било плаћено 50 евра по наступу и није тачно да је тужилац на прсима имао идентификацију, слику, чин заменика комаданта гвозденог пука. Тужилац на скупу није изјавио да ће он лично предати 2.500 тужби суду и није тачно да је тужилац за време рата 1999.г. био добровољац и да је инвалиднину добио због тога што се повредио у колима, идући у Љубовију, те да му је у остваривању ток права неко помогао, као и да није тачно да се икада представљао као пуковник. Предложио је да суд усвоји тужбени захтев, трошкове спора тражио.

Тужени су у писменом одговору на тужбу и речи на главном претресу навели да је аутор текста у свему поштовао чл.3 Закона о јавном информисању, поступајући у свему са потребном пажњом и да у спорном тексту нису изношене неистине које би могле да нашkode тужиоцевој части и угледу. Предложили су одбијање тужбеног захтева, трошкове тражили.

Након изведених доказа које је оценио у смислу чл. 8 ЗПП-а, суд је утврдио следеће чињенично стање:

Тужилац је, као учесник рата 1999.г., био организатор низа протеста војних резервиста који су током 2008.г. били организовани у Ваљево поводом питања неисплаћених ратних дневница учесницима тог рата.

Тужени недељник „ВВ“ је дана 23.10.2008.г., на страни 30. и 31, објавио текст под насловом „Паре на сунце“, потписан од стране туженог ДД, који је као новинар присуствовао једном од протеста одржаног испред Дома културе у Ваљево и поводом тог протеста и уопште активности ветерана рата 1999.г. везаних за неисплаћене ратне дневнице написао тај текст.

Текст је објављен са поднасловом-иако у општини рекли да нису надлежни за ратне дневнице, десетар који се прогласио за пуковника свим борцима обећава милионе.

У тексту даље стоји „Већ неколико месеци, што ће рећи од формирања нове општинске власти, демократе, социјалисти, и још тога они који веле да су ратовали, по угледу на колеге са југа Србије, траже бенефиције и исплату ратних дневница. Прво се појавила неколицина, у те војне униформе, а један који највише био у ту униформу, имена АА, узео јавно да чита колико је коме исплаћено, све до 16 милиона, и протест узео да се омасовљује, јербо нико, иако се то ратовање у деведесет деветој, углавном, водило на мобилизацију по ваљевским селима, нема против толики пара. Униформисани АА, за кога, јашта него веле да је у тврда времена био тврди јуришник СПС-а, чак формирао Кризни штаб и узео буде командант.....Да би дошли до милиона, сваког петка одржавају протест испред Дома културе, онда заузму главне улице, сами центар града, вићу Живела Србија, и вичу „Оћемо наше паре“. Тако били и последњег петка Дом културе, неколико стотина људи, углавном у своја одела, пред микрофон, који кошта 50 евра по наступу, неколико њих у те униформе, маскирне најбоље маскиран, до у качкет. АА који на прса има идентификацију, слика чин, заменик команданта Гвозденог пука. Пошто се, преко тај разгласа, одсвирала Биља Крстић, јави се АА, командант командова минут ћутања за све погинуле широм Србије., Онда узео наступа, прочита колко су борци наплатили ти ратни дневница, само како рече карактеристичне износе 520.000, милион, два милиона, 16 милиона, прозва г. Бориса Тадића, г.Цветковића, г. Дачића, Кркобабића, г. Палму, рече да са њима више нама преговора, ангажовали су најбољег адвоката, има му сви дају пуномоћје и он ће преда 2500 тужби суду, има тако закрче суд да неће моћи ради, па нека виде они..... Прећемо преко пута, до Удружења бораца, председник извршног одбора, потпуковник у пензију ДС објашњава да су интересна, непрофитна организација, ако нешто не штима да остваре права бораца. Био на ратиштима, под командом иако и активну и резервни састав, није смело да се догоди да се људима не исплате накнаде, а ово сад што се траже некакве ратне дневнице по угледу на борце са југа Србије, са којима је направљен неки договор, на зна шта да каже о томе, приватно мисли да се борцима политички манипулише, и да се зна до које партије. За ААа гарантовано зна да није пуковник, једн од присутних доноси члански картон ААа. чин десетар, добровољац од априла до јуна 1999. ДС наставља да зна да је АА ратни војни инвалид, да му то признато, али да не зна како му је признато јер је чуо да се повредио у возилу којим је ишао у

Љубовију, неко му је помагао да добије инвалиднину, то је непоштено према борцима, он изражава сумњу у ту инвалиднину.....“

Тужилац је током 1996.г. био члан Социјалистичке партије Србије и вршио је послове обезбеђења политичара СПС-а када бораве на територији Колубарског округа.

Од 16.04.1999.г.до 25.06.1999.г. учествовао је у рату протв НАТО-а, и то као добровољац.

Тужиоцу је по основу болести *reactio psychotica* 230.b.признато својство ратног војног инвалида са правом на одговарајући износ инвалиднине.

Овакво чињенично стање суд је утврдио из следећих доказа:

Да је тужилац учествовао у рату 1999.г. и то од 16.04 до 24.06.1999.г. утврђено је из уверења Војног одсека Ваљево бр.44-542 од 23.06.2000.г., уверења Регионалног центра МО Ваљево УП-бр.04/2-2 од 26.04.2011.г., као и увидом у Војну књижицу серије АТ бр.052698 издате на име тужиоца АА 25.01.1979.г.

Да је тужилац у наведеном периоду у рату учествовао као добровољац произлази из извештаја Регионалног центра МО Ваљево Инт.бр.06/88-4 од 26.04.2011.г. у коме се наводи да је тужилац решењем ВОд Ваљево бр.45-18 од 01.06.1998.г.оглашен неспособним за војну службу, на основу чега је у матичној књизи уписан престанак војне обавезе и после тога му никада није упућен мобилизацијски позив, нити је, за време ратног стања 1999.г. имао статус мобилисаног лица.

Да је тужилац био члан удружења учесника рата 1990 утврђено је из евидентног картона тужиоца под бројем 00405 од 05.05.2000.г.

Да је тужиоцу признато својство ратног војног инвалида по основу болести-*reactio psyhotica* 230.b утврђено је из Решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике РС од 07.11.2005.г. и из налаза и мишљења Лекарске комисије за преглед лица обухваћених Законом о основним правима војних инвалида и породица палих бораца број 201/3000 од 26.06.2000.г.

Из видео записа са ЦД-а који је суд извео као доказ и који се налази у списима предмета утврђено је да је критичном приликом, на протесту ветерана о коме је и извештавао тужени ДД, тужилац био обучен у војну маскирну гардеробу, са идентификацијом на грудима, плочицом на којој је стајало-заменик команданта гвозденог пука.

Садржина спорног текста, објављеног у недељнику „ВВ“ наведена је из фотокопије 30. и 31. стране издања од 23.10.2008.г. Суд није цитирао делове текста за које ни тужилац није тврдио да су неистинити или да су му проузроковали нематеријалну штету.

Да је тужилац био члан СПС-а суд је утврдио из исказа тужиоца ААа, који је навео да је током 1996.г. био члан те партије, као и то да је радио на пословима обезбеђења политичара из исте док су боравили на територији Колубарског округа. Овакве наводе тужиоца потврђени су и наводима сведока БВ, који је као новинар дописник „БЕТА“ и који наводи да је тужилац био редар током једног скупа СПС-а у музичкој школи у Ваљеву и такође, наводи да је сам тужилац на скуповима или на седницама Скупштине општине говорио за себе да је члан СПС-а. Сведок ТМ, који је, од 1995 до 1999.г. био председник Општинског одбора Демократске странке у Ваљеву, наводи да се у то време причало по граду о томе да је тужилац био члан СПС-а и ангажован у тзв. биткама око

лепљења плаката. Искази ових сведока су у погледу околности да ли је тужилац био члан СПС-а сагласни са тужиочевим исказом и међусобно, па их је суд прихватио као веродостојне.

Сведок ДС навео је да је он, током 2008.г. био председник Удружења учесника рата 1990, када је одједном, почео да се појављује већи број лица са захтевом за учлањење у организацију. Та лица су, како су наводила, била упућена од стране тужиоца. На скуповима, организованим, због неисплате ратних дневница овај сведок није учествовао и противио се том путу остваривања права на дневнице. Овај део исказа сведока је јасан и непротивречан другим изведеним доказима, па га је суд прихватио као уверљив.

Овај сведок у свом исказу наводи, затим, оно што и стоји у предметном тексту-да је тужени током једног скупа ратних ветерана дошао у просторије Удружења тужени ДД да се распита о тим скуповима. Сведок му је рекао да тужилац АА засигурно није пуковник, а разговарали су и о инвалидитету тужиоца. Све је то рекао и тужени ДД, саслушан као странка, па у том делу веродостојност исказа сведока и није доведен у питање ни исказом туженог, а ни другим доказима.

Међутим, када је реч о њиховом разговору о инвалидности тужиоца, не поричући да је изразио сумњу у погледу околности признавања статуса инвалида тужиоцу, сведок наводи да није рекао туженом ДДу да је тужилац пензионисан јер се повредио у возилу које је возио у време рата 1999 према Љубовији. При томе сведок не пориче да је спомињао да је тужилац у току 1999.г. возио некакво возило ка Љубовији, те истиче да њега тужени ДД вероватно није добро разумео због чега је у листу „ВВ“ и објављен његов деманти.

У том делу исказ сведока ДС разликује се од исказа туженог, па је суд посебно ценио противречности између два исказа, о чему ће бити речи код оцене исказа туженог.

У демантију објављеном у листу „ВВ“ од 06.11.2008.г. под насловом - ништа нисам тврдио, стоји:

„Споран је део текста који гласи: „ДС наставља да зна да је АА ратни војни инвалид, да му то признато, али да не зна како му је признато јер је чуо да се повредио у возилу којим је ишао у Љубовију, неко му је помогао да добије инвалиднину, то је непоштено према борцима, он изражава сумњу у ту инвалиднину.“

При формулацији овог дела текста аутор, је, верујем, ненамерно направио превид, па је написао да сам ја чуо да се АА повредио у возилу којим је ишао у Љубовију па му је због тога признат статус ратног војног инвалида. Таква констатација није тачна, јер сам ја изјавио да сам чуо да је АА ишао са некаквим возилом у Љубовију, и да не знам како му је признат статус ратног војног инвалида, с обзиром да на територији на којој се ангажовао нису извођена никаква борбена дејства, нити је на њој било непријатељских јединица и војника.

У контексту тих чињеница изразио сам сумњу, али, не и тврдњу, да му је можда неко помогао да оствари инвалиднину, што би у том случају било неправедно према другим борцима који су у борбеним дејствима изгубили руку, ногу или претрпели друга тешка рањавања.“

Суд је извео и доказ саслушања парничних странака, тужиоца АА и туженог ДД.

Тужилац се поред наведеног дела исказа о чланству у СПС-у, о ком делу исказа је већ било речи, изјаснио и да је у рату 1999.г. учествовао по позиву Војног одсека Ваљево, а не као добровољац, коју тврдњу суд није могао прихватити као истиниту имајући у виду наведени извештај Регионалног центра МО Ваљево Инт.бр.06/88-4 од 26.04.2011.г. из ког се утврђује да тужилац после 1998.г. није позиван у Војни одсек Ваљево и да током 1999.г. није имао статус мобилисаног лица.

Навео је и да му је право на инвалиднину признато због болести, а не због повређивања, у смислу онога што је наведено у спорном тексту, што је суд и оценио као истинито, имајући у виду наведено решења Министарства рада, запошљавања и социјалне политике РС од 07.11.2005.г. и из налаза и мишљења Лекарске комисије за преглед лица обухваћених Законом о основним правима војних инвалида и породица палих бораца број 201/3000 од 26.06.2000.г.

Навео је да га је погодило што је у тексту написано како је тужилац платио микрофон 50 евра, а да у ствари микрофон, приликом протеста, и није плаћан већ га је један члан обезбеђивао бесплатно.

Исказ тужиоца у овом делу оценио је као уверљив и прихватио га као веродостојан у делу у коме је реч о томе да је микрофон за окупљања ратних ветерана обезбеђиван без новца. Исказ тужиоца у том делу није доведен у питање другим доказима. Међутим, суд је имао у виду и то да у тексту о коме се тужилац изјаснио и не стоји да је тужилац платио микрофон 50 евра, већ је наведено колико кошта тај микрофон, по дану.

Тужилац је, даље навео да је једном, на скупу пред Домом културе, имао идентификацију, али се не сећа о каквој се идентификацији могло радити. Такође, навео је да он и јесте заменик комадант гвозденог пука.

Ценећи исказ тужиоца у овом делу, суд га је довео у везу са оним што произлази из видео снимка о протесту одржаном критичне прилике, па је нашао да је очигледно да је тужилац заиста носио наведену идентификацију са натписом –заменик комаданта гвозденог пука. Суд је прихватио као веродостојан део исказа тужиоца у коме је навео да он јесте заменик комаданта „ Гвозденог пука“, као и објашњење да се ради о организацији ратних ветерана и грађана која има за циљ помоћ борцима у остваривању њихових права и која је основана 2006.г. у Куршумлији. Овај део исказа није доведен у питање другим доказима.

Навео је и да је могуће да је на скупу о коме је реч рекао да ће бити поднето више од 2.500 тужби, мада се не сећа тога, а суд је, ценећи исказ тужиоца у овом делу, имао у виду пре свега за суд ноторну чињеницу да је Општинском суду у Ваљеву заиста поднет велики број тужби од стране ратних ветерана, а ради неоснованог обogaћења државе због неисплаћених дневница, па да је стога, имајући у виду и то да тужилац не искључује могућност да је речено да ће бити поднето 2.500 тужби суду закључио да је то тужилац и рекао.

Тужилац је, на крају навео и то да су њега и у средствима информисања, али и саборци звали-пуковник, или војвода, те да га и данас тако зову, а да он то није демантовао јер га то није ни вређало, које објашњење је суд прихватио као веродостојно. Одвојено је питање тужиочев навод да је њега вређало то што је писало да је носио ознаку чина

пуковника-што је суд оценио као нејасно и неуверљиво, имајући у виду да се у спорном тексту ни не наводи да је тужилац носио ознаку-пуковник.

Тужени ДД навео је да је присуствоао протесту поводом кога је и објављен спорни текст, да је тужилац том приликом био у маскирној униформи и да је носио на грудима ознаку-заменик комаданта „Гвозденог пука“, а да што се тиче микрофона није ни написао да је тужилац микрофон плаћао 50 евра по дану већ да микрофон толико кошта, да толико кошта изнајмљивање микрофона. Када је у питању тужиочево чланство у СПС-у и туженом је, као и сведоку Томиславу Миловановићу била позната „прича“ да је тужилац члан СПС-а, и то, како тужени наводи-екстремнији члан те партије. Објаснио је да, када је навео у тексту-узео да буде комадант, да је мислио на то да је тужилац комадант људи који су на протесту, а да о томе говори и идентификација. Када је у питању део изјаве о 2.500 тужби које треба да буду поднете суду, тужени је навео да је у тексту написао како је и чуо, обзиром да је био присутан.

Исказ туженог у овом делу је јасан и уверљив, сагласан другим доказима које је суд прихватио као веродостојним и објашњења која је тужилац дао поводом својих тврдњи су логична и у свему прихватљива за суд, па је овај део исказа туженог суд прихватио као истинит.

И када је у питању део исказа туженог у коме наводи како је након одржаног скупа отишао у Удружење бораца и разговарао са сведоком ДС и још једним официром, те да су они изразили сумњу у то да је тужилац пуковник, суд је нашао да је исказ туженог јасан и сагласан исказу сведока ДС, те као такав веродостојан.

Тужени је навео и то да по њему, у спорном тексту, а у вези онога што се односи на сведока ДС, тј.на оно што је тужени у тексту навео да му је овај сведок рекао, није било потребе за демантијем од стране овог сведока.

Суд је размотрио овакве наводе тужиоца у светлу тога да ли је оно што је цитираним демантијем негирано од стране сведока ДС, уопште постојало у тексту туженог ДД, а што би била последица онога што тужени тврди када каже да није било потребе за демантијем.

Не доводећи у питање тачност навода сведока ДС, као ни његово искрено уверење да су његове речи погрешно интерпретиране у спорном тексту, овај суд је, ипак нашао да је цитираним демантијем негирано оно чега у тексту и није било. У том смислу у демантију се каже „ ... У контексту тих чињеница изразио сам сумњу, али не и тврдњу да му је, можда неко помогао да оствари инвалиднину...“ Међутим, увидом у текст се може видети да тужени ДД и није навео да му је сведок ДС рекао да тврди да је тужиоцу неко помогао да оствари инвалиднину, већ да изражава сумњу у ту инвалиднину.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање суд је нашао да је тужбени захтев неоснован, из следећих разлога:

Наиме, тужилац тужбени захтев заснива на примени чл.79 Закона о јавном информисању(Сл.гл. РС бр.43/2003,61/2005,71/2009 и 89/2010) који предвиђа да свако лице на које се односи нетачна, непотпуна или друга информација чије је објављивање у складу са тим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама тог закона, независно од других правних средстава која том лицу стоје на располагању.

Чл.80 Закона предвиђа солидарну одговорност новинара, одговорног уредника и правног лица које је оснивач јавног гласила, који су пре него што је информација објављена с пажњом примереном околностима могли утврдити неистинитост или непотпуност информације.

Конкретно тужилац наводи да је његову част и његов углед повредило, најпре, део текста у коме се наводи да се „ ратовање у деведесет деветој, углавном, водило на мобилизацију по ваљевским селима“, када се зна да се 1999.г. ратовало на територији целе Републике.

Тужбени захтев у том делу није основан, најпре јер је из цитираног дела текста и контекста догађаја о коме се извештава-скуп ратних ветерана у Ваљеву, јасно да је тужени ДД, говорио о ратним дејствима у околини Ваљева, очигледно не негирајући ноторну чињеницу да се рат водио на територији целе земље. Осим тога, тужилац и не негира тезу да се учешће у рату 1999, па и његово учешће у том рату сводило на мобилизацију по селима, већ само тврди да је неистина то да се рат водио само на територији Ваљева и околине. Једна таква оцена, да ли се рат водио на територији целе земље или у околини Ваљева безлична је и не може се одразити на повреду части и угледа било ког учесника у рату, посебно, имајући у виду да је очигледно да тужени ДД није имао за циљ да се о томе изјасни, већ је у контексту догађаја са којег је извештавао, а то је скуп ратних ветерана у Ваљеву, говорио о ратним дејствима у ваљевском крају.

Тужилац истиче и да је његову част и углед повредио и део текста у коме се наводи да је он добровољац „...један од присутних доноси члански картон ААа. чин десетар, добровољац од априла до јуна 1999“, међутим, како је суд из извештаја Регионалног центра МО Ваљево Инт.бр.06/88-4 од 26.04.2011.г. Утврдио да је тужилац могао само добровољно бити ангажован у рату 1999.г., то је очигледно да се не може радити о неистинитим информацијама, а уосталом и није јасно због чега би, објективно, било увредљиво тврдити да је неко у рату био добровољац уместо да је мобилисан. Тужилац осим тог што то изричито тврди није о томе дао ближе објашњење, нити је суд нашао да би таква тврдња могла имати вређајући карактер.

Није основан ни тужбени захтев тужиоца у оном делу у коме тражи накнаду нематеријалне штете због неистините тврдње да је тужилац на скупу носио идентификацију на којој је стајало -заменик команданта Гвозденог пука.

Наиме, из доказа, пре свега видео записа са критичног окупљања произлази да је тужилац заиста носио једну такву идентификацију, а осим тога, будући да сам тврди да јесте заменик команданта гвозденог пука, не може се прихватити да је тврдња да је тужилац носио ознаку која одговара неком његовом звању или функцији таквог карактера да вређа његову част и његов углед.

Тужбени захтев није основан ни у оном делу у коме се истиче да су неистинити наводи из текста у којима се наводи да микрофон, коришћен на скуповима ветерана кошта 50 евра по дану.

Тачно је да у тексту стоји да микрофон кошта „ 50 евра по наступу“, али то не може бити увређујуће јер није написано да је тужилац плаћао тај микрофон 50 евра, дакле, не указује се на нашто што је тужилац лично, урадио, говори се на један апстрактнији начин, а осим тога то да ли је микрофон плаћан или је обезбеђиван без новца ни на који начин не може се посматрати у контексту повреде части или угледа, јер нити једна нити друга опција не могу бити доведене у везу, по оцени овог суда, са нечин бешчасним или увређујућим.

И када је у питању део текста о подношењу 2.500 тужби суду не говори се да ће тужилац лично да преда те тужбе, већ да је ангажован пуномоћник који ће то урадити „...ангажовали су најбољег адвоката, има му сви дају пуномоћје и он ће преда 2500 тужби суду, има тако закрче суд да неће моћи ради, па нека виде они...“Осим тога суд је, како је горе наведено, поверовао исказу туженог ДД да је на протесту тужилац заиста и изрекао цитирани део текста, а што је логично обзиром на суду познату чињеницу о великом броју предмета ратних ветерана поднетих Општинском суду у Ваљеву и због тога што ни сам тужилац, саслушан у својству странке не искључује могућност да је то и рекао. Када смо на терену истинитих, тачних информација не можемо, имајући у виду садржину цитираног чл. 79 Закона о јавном информисању говорити о праву на накнаду штете.

Тачно је да је тужиоцу признато својство ратног инвалида по основу болести и тачно је да је тужени ДД у свом тексту навео да је сведок ДС рекао да „...зна да је АА ратни војни инвалид, да му то признато, али да не зна како му је признато јер је чуо да се повредио у возилу којим је ишао у Љубовију, неко му је помагао да добије инвалиднину, то је непоштено према борцима, он изражава сумњу у ту инвалиднину.....“Тачно је и да је сведок ДС објавио деманти у листу време, поводом овог дела текста.

Међутим, ни у овом делу не може се прихватити основаност тужбеног захтева. Наиме, тужени ДД је новинар, са обавезом да информације о којима извештава провери пре њиховог објављивања у смислу одредаба цитираног чл. 80 Закона о јавном информисању, са пажњом примереном околностима. У конкретном случају тужени ДД се обратио, ради информација о тужиоцу Удружењу чији је и тужилац био члан, њиховом председнику, а које удружење води евидентне картоне за сваког члана, дакле, које располаже подацима о својим члановима. Уосталом управо је од тог Удружења суд прибавио евидентни картон за тужиоца у чијем прилогу су између осталог били и подаци о здравственом стању тужиоца-налаз и мишљење Лекарске комисије за преглед лица обухваћених Законом о основним правима војних инвалида и породица палих бораца број 201/3000 од 26.06.2000.г. из кога се може видети и здравствени статус тужиоца у вези признавања својства ратног инвалида. Дакле, тужени ДД обратио се ономе од кога се основано може очекивати да располаже поузданим подацима о тужиоцу. Након тога објављена је информација према чијој садржини тужени говори о ономе што му је пренео сведок ДС и наводи да је тај сведок изразио сумњу у његову инвалиднину, сумњу да му је неко помагао око исте, а не да сведок тврди да је тужиоцу неко помагао да инвалиднину добије. Из свега наведеног по оцени суда тужени је поступио са пажњом примереном околностима, што искључује одговорност, како новинара, тако и главног и одговорног уредника и оснивача средства за јавно информисање. Тачно је да је сведок ДС демантовао текст туженог који се позива на сведокове речи у погледу инвалиднине тужиоца, али цитираним демантијем негирано је оно чега у тексту и није било. У том смислу у демантију се каже „... У контексту тих чињеница изразио сам сумњу, али не и тврдњу да му је, можда неко помагао да оствари инвалиднину...“ Међутим, увидом у текст се може видети да тужени ДД и није навео да му је сведок ДС рекао да тврди да је тужиоцу неко помагао да оствари инвалиднину, већ да изражава сумњу да му је неко помагао око инвалиднине. Из наведеног у овом пасусу тужбени захтев није основан ни у делу који се односи на део текста о инвалиднини тужиоца.

Ни наводи из наслова спорног текста- десетар који се прогласио за пуковника не могу бити основ за досуђивање накнаде штете, јер се у ситуацији да тужилац неспорно нема чин пуковника, а, да су га, како сам тужилац наводи, и његови саборци називали пуковником, те да су га тако називали и у медијима, а да то није демантовао, не може

узети да тужени ДД није поступао са пажњом примереном околностима у смислу објављивања непроверених информација.

Није основан ни тужбени захтев у оном делу у коме се истиче да је тужиоцу повређена част и углед делом текста у коме се наводи за тужиоца „...формирао Кризни штаб и узео буде комадант.....“ јер је за суд прихватљиво објашњење туженог ДДа да је под тиме мислио на то да је тужилац комадант људи окупљених на протесту. Наиме, тужилац се на протесту обратио окупљенима са говорнице, са ознаком заменик комаданта „Гвозденог пука“, а што, саслушан као странка, и тврди да јесте, и уосталом не негира да је био организатор серије протеста ратних ветерана на подручју Ваљева, који су за циљ имали, као и конкретан протест, борбу за исплату ратних дневница за 1999.г. Дакле, цитирани наводи из текста одговарају истини и стога не могу представљати основ за накнаду штете, као и због тога што се за синтагме „формирао кризни штаб“ и „узео да командује“ не може рећи да својом оштрином прелазе границе негативног мишљења, те да би у том смислу могле бити увредљиве, посебно у ситуацији када сам тужилац за себе користи ознаку заменик комаданта.

Када је у питању део текста у коме стоји „...Униформисани АА, за кога, јашта него веле да је у тврда времена био тврди јуришник СПС-а...“ овде се мора поћи од тога да оваква квалификација туженог новинара има свог основа у чињеници да је тужилац заиста, током 1996 године био члан СПС-а, те да је и радио на пословима обезбеђења политичара из те партије. Дакле, тужилац није био само симпатизер, гласач или неактивни члан те партије. Он је био активан у њеном политичком животу, а партији је приступио на позив локалног руководиоца странке. У том смислу би означавање тужиоца као „тврдог јуришника у тврда времена“ имала свог основа у таквом статусу тужиоца. Уколико су употребљени изрази и прејаки мора се водити рачуна и о томе да новинарска слобода подразумева извесан степен претеривања или чак провоцирања. Ово посебно када се ради о писању о политичарима у ком случају су су границе растегљивости слободе медија најфлексибилније што има основа у потреби демократског друштва за јавном критиком. У конкретном случају не ради се о политичару у ужем смислу те речи, али се ради о личности која је узела учешће у јавној дискусији о темама од значаја за јавност. Када се обични грађани или неполитичке организације упусте у јавну расправу морају трпети више него остали који то не чине. Тужилац је организатор протеста ратних ветерана, како сам каже заменик комаданта организације грађана и бораца „Гвоздени пук“, он се обраћа учесницима митинга са говорнице, најављују га као председника штрајкачког одбора. Имајући то у виду, по мишљењу суда, неоспоран је закључак да је тужилац лице које је због свог јавног ангажовања изложеније јавној критици и мање заштићено од исте. Из свега, тужбени захтев није основан ни у овом делу.

Из свега наведеног пролази да је тужени ДД, а тиме и остали тужени, поступао у свему у складу са чл. 3 Закона о јавном информисању који прописује обавезу новинарске пажње и у том смислу дужност новинара и одговорног уредника јавног гласила да пре објављивања информације која садржи одређене информације о одређеном догађају, појави или личности, са пажњом примереном околностима провере њено порекло, истинитост и потпуност. Због тога, у конкретном случају, у смислу чл 79 и 80 Закона, нема услова за одговорност тужених за штету које лице на које се информација односи трпи због објављивања нетачне, непотпуне или друге недопуштене информације, па је суд и одлучио као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како је тужилац у целини изгубио парницу суд га је, на основу чл. 149 ст.1 ЗПП, обавезао да туженима плати трошкове спора и то у укупном износу од 135.625 динара и то на име 5 одржаних рочишта износ од 106.250 динара, једно неодржано рочиште износ од 10.625

динара, састава одговора на тужбу износ од 18.750 динара, а све у складу са важећом АТ, према вредности спора, а са увећањем на име заступања 3 тужена, за сваког следећег по 50 %.

Из ових разлога Виши суд је одлучио као у изреци под ове пресуде.

Председник већа-судија,

Лепа Лаловић